

Quý vị có sợ chết không? Chết là một trong những điều kinh khủng nhất trên đời. Có thể chúng ta không sợ chết ngay khi cái chết đến ngay đến gia đình chúng ta, người thân yêu của chúng ta, chúng ta mới cảm nhận bàn tay kinh khủng của nó. Cái chết kinh khủng như vậy, nhưng hôm nay tôi muốn nói với Bên và sợ chết và Bên cũng cảm nhận sự ghê rợn của cái chết đối cảm nhận điều tôi chia sẻ hôm nay.

Tôi muốn nói đến sự kinh khủng của cái chết vì nếu chúng ta cảm nhận được cái kinh khủng của sự chết, chúng ta sẽ khó có thể nhìn vào vấn đề niềm tin cách nghiêm chỉnh. Tôi không muốn nói đến điều người người hay chúng ta có thể chết bất cứ lúc nào, đó không phải là trọng tâm của câu chuyện hôm nay. Tôi chỉ muốn nói đến cái kinh khủng và ghê rợn của cái chết khi chính chúng ta phải đi đến với nó. Điều kinh khủng nhất của sự chết là ngăn cách. Cái chết đem lại một khoảng cách vô cùng rộng lớn giữa người đi và kẻ sống. Nếu người đi và kẻ sống, người chết và người sống là hai người thân yêu, thương nhau, quý nhau, cái mất mát vô cùng to lớn và điều kinh khủng là cái mất mát đó sẽ không bao giờ tìm lại được trên đời này. Bên hãy hình dung ra cái kinh khủng và ghê rợn của sự chết, của mất mát, của ngăn cách để hiểu được điều tôi sắp nói.

Khoảng thời gian 40 ngày trước Lễ Phục Sinh được gọi là Mùa Chay. Đây là lúc cho chúng ta suy niệm về cái chết của Chúa Giê-xu. Cái chết của Chúa Giê-xu là trọng tâm của Phúc Âm, vì vậy quý vị luôn luôn nghe chúng tôi nói về thập giá và cái chết của Chúa. Sứ đồ Phao-lô là một học giả uyên bác, nhưng khi viết thư cho các tín hữu tại Cô-linh là một thành phố lớn của đế quốc La-mã, ông đã viết những lời như sau: “Tôi đã đoán định rằng sẽ có anh em, tôi chẳng biết điều gì khác ngoài Chúa Cứu Thế Giê-xu và Chúa Cứu Thế Giê-xu bắt đóng đinh trên cây thập giá!” Trong cùng một lá thư, sứ đồ Phao-lô cũng tóm tắt Phúc Âm như sau: “Chúa Cứu Thế chịu chết vì tội chúng ta theo lời Kinh Thánh, Ngài đã bị chôn, đến ngày thứ ba, Ngài sống lại, theo lời Kinh Thánh.” Chúa Giê-xu chịu chết, Chúa bị chôn, Chúa sống lại, đó là Phúc Âm.

Tại sao cái chết của Chúa Giê-xu lại là trọng tâm của Phúc Âm? Xin được trả lời với cái kinh khủng của sự chết đã nói lúc nãy. Sứ đồ cái chết của Chúa Giê-xu là trọng tâm của Phúc Âm là vì vấn đề của con người là vấn đề tội lỗi và tội lỗi đòi hỏi sự chết. Do đó chúng ta có cái chết mới có thể giữ quy tắc vấn đề tội lỗi. Thánh Kinh đã dạy rõ ràng: “Tội công của tội lỗi là sự chết.” Nói như vậy nghĩa là tội lỗi con người đưa đến hậu quả tất nhiên là sự chết. Người đi làm được lãnh tước công thì cũng vậy, người phạm tội cũng nhận được tước công là sự chết. Sự

chết không phải là đi xuống dưới đất: “Nhân sinh tất cả đều vô thường.” Con người ai cũng phải chết và sự chết đó khi đến thì con người phải nhận lấy.

Thiên Chúa tạo dựng mọi thứ gì tốt đẹp cho con người thì những người không tuân theo Thiên Chúa và đã chọn cho mình con đường chết. Thiên Chúa đã cảnh cáo trước là con người có thể do lòng ghen ghét người khác con đường sai, con người không thể thay đổi được hậu quả. Thiên Chúa có những định luật của Ngài. Điều gì là tốt và những định luật ấy, dĩ nhiên phải gánh lấy trách nhiệm: ta không thể lên mặt cao nhẩy xuống mà không bị thương tích, ta không thể cho tay vào nước sôi mà không bị phỏng... Thiên Chúa đã cảnh dăn càng, đã thiết lập luật rõ ràng như sau: “Người được tạo do ăn hoa quả các thứ cây trong vườn nhưng vì cây biết đi xuống thì lên và đi xuống ác thì chết ăn đồ ăn vì mặt mai người ăn chết sự chết.” “Mặt mai người ăn chết sự chết,” luật Chúa đã ra rõ ràng như vậy nhưng con người đã bị cám dỗ, mưu trí nên ngang hàng với Chúa, đã bắt tuân luật của Chúa và đây là bản án: “Người sẽ làm đổ mồ hôi trán mới có mà ăn cho đến ngày nào người trở về đất là nơi mà có người ra, vì người là bụi đất và bụi.”

Cái chết đã đến với con người từ đó cho đến nay, không ai qua khỏi con đường chết. Thánh Kinh dạy: “Bụi mặt người mà tôi rải vào trong bụi gian, tôi bụi tôi rải mà có sự chết thì sự chết đã trải qua trên hết thảy mọi người như vậy vì mọi người đều phạm tội.” Cái kinh khủng của tội lỗi và sự chết là đó, nó di hại đến mọi người, không chết ai. Chính vì vậy mà chúa Giê-xu phải vào đời chịu chết. Cho con đường đó mới có thể cứu chuộc nhân loại. Thánh Kinh dạy: “Độc Chúa Giê-xu đã vì mọi người nên sự chết.” Tôi nghĩ của mặt người là A-đam đã đưa nhân loại vào con đường chết thì nào, thì cũng vậy, cái chết của mặt người vô tội là Chúa Giê-xu cũng đưa con người vào cõi sống như vậy.

Một câu Kinh Thánh giúp chúng ta hiểu được vấn đề là câu sau đây, “Nếu có mặt người chết vì mọi người thì mọi người đều chết.” Câu này nghĩa là, tất cả nhân loại chúng ta đều phải chết vì phạm tội. Bây giờ Chúa Giê-xu *chết vì mọi người*, cái chết đó là cái chết thay thế, Chúa Giê-xu chết thay cho chúng ta. Chúng ta không chết, nhưng vì cái chết của Chúa là cái chết thay thế nên chúng ta được kéo như đã chết, kéo bởi bản án tội hình đã được thi hành, chúng ta không phải chết nữa. Trong thời kỳ cách mạng Pháp đã từng có mặt người cha chịu lên máy chém thế cho con và người ta phải tha người con vì kẻ như người con đã thay án. Đó cũng là cách

Đức Chúa Trời gửi quyết vâng đến tôi tớ cho con người. Chúa Giê-xu chịu chết thay cho con người để con người không còn phải chết nữa. Cái chết của Chúa Giê-xu vì vậy là trả nợ tâm của Phúc Âm.

Nói một cách ngắn gọn là như thế này: vâng của con người là vâng đến tôi tớ, tôi tớ đã đến cái chết. Đức gửi quyết vâng phải có người đứng ra chết thay. Chúa Giê-xu là con người đó. Chúa đã đến trần gian, đổ máu vô tội của Ngài ra chuộc tội cho nhân loại. Vâng đến tôi tớ đã được gửi quyết như con người phải tin, phải tiếp nhận để cho chính mình thì sẽ chết của Chúa Giê-xu mới có ý nghĩa. Khi đã tin, cái chết thân xác vẫn còn, bởi vì nếu được của tôi tớ là sẽ chết vẫn còn, nhưng cái chết không còn là kẻ thù đáng sợ nữa mà là tác nhân đưa ta vào cõi vĩnh hằng, tiến hàng sống sống đời đời trong Nước của Chúa.

Tôi nay đến là Phúc Sinh, chúng tôi sẽ tiếp tục nói về cái chết của Giê-xu, về thập giá, vì đó chính là cốt lõi của Phúc Âm, chương trình cứu rỗi nhân loại qua cái chết của Chúa Giê-xu. Tuy nhiên, cái chết của Chúa Giê-xu sẽ không có ý nghĩa gì nếu chúng ta không tiếp nhận và chúng ta khó tiếp nhận cho đến khi ý thức được vâng. Ý thức cái kinh khiếp của sẽ chết, của phân cách, của mất mát. Phân cách và mất mát đây là phân cách đời đời với Thiên Chúa, mất thối bại kinh khủng mà khi đời đời, Bọn sẽ không còn có cơ hội để quyết định.

Câu chuyện Phúc Âm đến với quý vị hàng tuần chính là lời nhắc nhở và mời gọi của Chúa Cứu Thế Giê-xu, Đấng chúng ta đã đến trần gian chịu chết để cứu rỗi nhân loại, Chúa cũng là Đấng đang mở rộng vòng tay chờ đợi Bọn quay trở về với Ngài. Mùa Chay không phải là một lễ nghi tôn giáo nhưng là thời gian để chúng ta suy niệm về cái chết của Chúa Giê-xu và thấy được mối quan hệ giữa cái chết của Chúa và đời sống của chúng ta hôm nay. Tất cả những điều tốt đẹp trong đời sống đức tin phải bắt đầu từ chỗ ý thức tội lỗi, ăn năn, quay trở về và tiếp nhận ơn cứu rỗi của Thiên Chúa qua cái chết thay thế của Chúa Giê-xu. Sau điếm bắt đầu đó, chúng ta mới kinh nghiệm đời sống mới, đời sống giao tiếp với nguồn sống là Thiên Chúa toàn năng. Lúc đó ta mới thật sự sống và hiểu được ý nghĩa của đời sống. Hãy nhớ, tôn giáo là công việc của con người và tiến lên Thiên Chúa, còn Phúc Âm là Thiên Chúa đến với con người qua cái chết thay thế của Chúa Giê-xu để gửi quyết vâng đến tôi tớ cho chúng ta.

Dù Bọn sẽ chết hay không sẽ đến một ngày Bọn phải đời đời với cái chết. Tôi mong rằng đến ngày đó Bọn sẽ không phải ân hận vì đã bỏ qua dịp tốt để nghe Tin Mừng và tiếp nhận Tin Mừng. Lời Chúa dạy: “Hiên nay là thì thuận tiện, hiên nay là ngày cứu rỗi!”

Mục sư Nguyễn Th
Chánh Mục Sư Trình Phát Thanh Tin Lành